

HOOFDSTUK 3

Op weg naar de judotraining stapt Duran zenuwachtig de kleedkamer binnen. De zenuwen zijn niet voor de training, maar voor de tocht in het bos, de vleermuizenjacht. Hij ziet het niet zo zitten. Het idee om iets te doen wat niet mag, bevalt hem niet. Hij vindt het niet leuk om te liegen tegen zijn moeder. Een flinke zucht ontsnapt uit zijn mond, terwijl hij zijn tas op de bank smijt. Duran zou graag de tijd vooruit willen spoelen. Dan zit de tocht er tenminste op.

‘Dat was een flinke zucht,’ constateert Alex, die ook lid van de judoclub is. ‘Gaaf het wel goed?’

‘Jawel,’ antwoordt Duran. ‘Ik heb niet zo veel zin.’ Ondertussen kleedt hij zich om.

‘Daar heb ik soms ook last van, maar alles gaat voorbij gelukkig.’

De deur, de ingang van de kleedkamer, vliegt open. Een vrolijke Joris komt binnen.

‘Hallo!’ groet hij vrolijk de twee jongens.

‘Ik denk dat ik iemand zie die er wel zin in heeft,’ merkt Alex op.

‘Wie ik?’ vraagt Joris. ‘Natuurlijk heb ik er zin in. Ik voel me onoverwinnelijk. Er is niemand die mij vandaag op de grond krijgt.’

‘Dat wachten we nog even af,’ zegt Alex.

Joris pakt neuriënd zijn tas uit. Zorgvuldig sorteert hij zijn kleren.

‘Je bent stil, Duran. Ben je klaar voor straks?’ Joris kijkt zijn beste vriend doordringend aan.

Duran knikt. ‘Ik hoop voor jou dat we ze vinden.’

Alex heeft het gesprek opgevangen. ‘Vinden? Wat gaan jullie straks doen?’ De nieuwsgierigheid is in zijn vraag te horen.

‘Dat zeggen we niet, want dat gaat je niets aan,’ zegt Joris.

‘Wel als ik meedoe.’

‘Maar je doet niet mee.’

‘Waarom niet? Het is toch veel leuker om met z’n allen iets te doen? Ik zal niet in de weg lopen. Misschien kan ik zelfs helpen.’

De goede vrienden, Duran en Joris, kijken elkaar aan.

‘Van mij mag hij meedoen,’ zegt Duran, half opgelucht, half onzeker.

Het komt zelfs beter uit, vindt hij. Met z’n drieën zijn ze sterker. Bovendien zijn er meer ogen die aan het zoeken zijn. Hoe meer ze zien, hoe sneller de vleermuizen gevonden worden en hoe eerder ze naar huis kunnen. Er zijn dus veel voordelen.

‘Vooruit, je mag meedoen. Dan moet je wel weten dat we op vleermuizenjacht gaan in het kleine bos. Als je niet durft, moet je dat gewoon zeggen,’ zegt Joris uitdagend.

‘Ik ben geen mietje,’ reageert Alex fel.

‘Vertel het niet door,’ zegt Duran. ‘Het is niet de bedoeling dat anderen het weten, vooral onze ouders niet.’

‘Dus het wordt stiekem? Gaaf.’

Dan is het tijd. De jongens verlaten de kleedkamer en lopen de zaal binnen voor de training.

‘Het is me gelukt,’ zegt Joris. ‘Niemand kreeg me omver.’

De training is voorbij en de drie jongens fietsen naar het bos. Het avontuur kan beginnen. Hoewel Joris en Alex lijken te stuiteren, verlangt Duran naar zijn eigen bed. Zijn spijt wordt met de minuut groter. Toch durft hij dat niet toe te geven. Hij wil niet uitgelachen worden door zijn vrienden. Of zelfs een mietje genoemd worden.

‘Wrijf er maar in,’ reageert Alex. ‘Deze keer had je gewoon geluk. De volgende keer versla ik je.’

Joris lacht flauwtjes. ‘Het schijnt dat de meeste dromen bedrog zijn.’

Het is normaal dat Alex en Joris elkaar uitdagen. In tegenstelling tot Duran zijn zij elkaars eerlijke tegenstanders. Duran is vaak geen partij voor hen. Hij wordt geregeld met weinig moeite verslagen. Toch geeft Duran niet graag op. Hij is ervan overtuigd dat na het beheersen van bepaalde tactieken, hij een goede tegenstander kan worden. Tot die tijd vindt hij het niet erg om tegenover een ander te staan.

‘Zonder dromen is het hebben van doorzettingsvermogen lastiger,’ zegt Duran. ‘Misschien versla ik jullie in de toekomst, omdat ik dat vermogen heb.’

‘Misschien,’ zegt Alex. Hij lijkt er niet in te geloven.